

eerbiedig geluidloos in haar hoes terugvalt; alleen in het groene, rijnwijn-roemergroene licht, dat zeeft door het glas in lood. — Hij heeft zijn groote flambard op een étagere gelegd, kleine mahoniehouten vlakke op de handen van twee gebeeldhouwde sirenen met grillig kwispelende visschestaarten gedragen, en hij schuift nu bezig over de dikke tapijten naar zijn schrijfbureau, waar reeds de stukken en dossiers liggen opgestapeld, en waarachter de koninklijke stoel rijst die hem omgeven zal. Het is een stoel met hooge rugleuning van zijde, waarin het wapen van Loftinge, een zwaan, is geborduurd, en de leuning, waarop de goud-beknopte manchetten rusten, die de oude nerveuze handen ten halve houden gedekt, vormen een kunstmatig houtsnijwerk van vogelmotieven.

Jonkheer van Rupelmonde lijkt met zijn zwierigen witten haardos boven de rozige wangen een oude jongeling, hij heeft een stijlvolle onverschilligheid in al zijn gebaren, die hij niet opgeeft nu hij alleen met zichzelf is. De stadspapieren glijden door zijn weke, bewegelijke handen, maar hij toetst het alles maar even aan, als een antiquaar, die fluweel keurt. Er is geen zichtbare concentratie in zijn wezen, nu hij aan het werk tigt, maar zijn felle, van helderheid tintelende oogen zijn even gespannen als zijn wezen achteloos schijnt. Hij keurt, de Secretaris van Loftinge, hij keurt altijd. Thuis keurt hij zijn zeldzame muntenverzameling, en zijn ongemeene collectie porcelein, hier, op het gemeentehuis keurt hij de stukken en de situaties, en de voornemens van den burgemeester, die uitsluitend een goed-geschoren man is, met behoorlijke manieren. Hij keurt de karakters van de ambtenaren, en de geheime barsten in hun dienstijver, hij keurt de intriges van de raadsleden en de jurisprudentie over moeilijke, administratieve gevallen. Hij keurt en kent. — Hij draagt een schrandereid in zijn hoofd, die te goed is voor Loftinge, een menschen- en zakenkennis, die voor de eenvoudige problemen van deze achterzeesche stad veel te omvangrijk is, en zoo heeft hij zich bij gemis aan materie voor zijn geest, verloren in een overdreven verzorging van futiliteiten, die aan het maniakale grenst. Diep in zijn ziel is nog de oude droom van zijn door bijtende verveling afgebroken leven, de droom in diplomatieke functies te werk te worden gesteld, op conferenties redevoeringen te houden in zijn sierlijk Fransch, dat doelloos in zijn geest ligt te verstoffen, zooals het porcelein in zijn kasten. Maar wat wil men? — Als men rijk is en een voorvaderlijke woning heeft in Loftinge, met violette vensters, een pui en beeldhouwwerk in de fries, en men wordt automatisch vermaagschapt aan de voornaamste dochter van Loftinge en aan de heele stedelijke coterie, en automatisch gekozen tot secretaris van de gemeente, en men heeft bij al zijn geleerdheid en menschenkunde, dat „nitchewo” in de ziel, dat de laatste allure is van de voorname geslachten, dan weet men al op zijn dertigste jaar, dat het leven verloren is. —